

ת"פ 13073/08 - מדינת ישראל נגד רודיאן שרפמן, דמיטרי בליניקוב, רפאל מנחימוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 13073-08 מדינת ישראל נ' שרפמן ואח'
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ ע"ד אסף כרמונה
נגד

הנאשמים 1. רודיאן שרפמן
ע"י ב"כ ע"ד אלון עמר
2. דמיטרי בליניקוב
ע"י ב"כ ע"ד רונן לוי
3. רפאל מנחימוב
ע"י ב"כ ע"ד שירה קידר

גמר דין

רקע

1. הנאים הורשו, על יסוד הודהתם בכתב אישום מתוקן, בעבירות תקיפה סתם על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382(א) לחוק העונשיין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") וכן הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק.

בהתאם לעובדות כתוב האישום המתוקן, ביום 15.12.6. הבחינו שני אחים קטינים בקטטה בין הנאים, אשר היו בגילופין, ושניים מהם תקפו את השלישי. האחים, ילידת 1998 (להלן: "האחות") ויליד 1999 (להלן: "האח"), פנו אל הנאים אשר תקפו את השלישי ובקשו מהם לחזור מהאלימות. בתגובה, כל הנאים חבירו לתקוף את האחים בכרכחפם, היכו אותם במקומות אגרוף, משכו ובעטו בהם. במהלך זה, הנאים או אחד מהם היכה באוזנה של האחות אשר נפלה ארצها וכן הפילו את האח שניסה לגונן עליה ובעטו בו תוך צעקות "ערבים מסריחים". בנסיבות אלה הזעקו למקום שוטרים. אחד השוטרים ביקש מהנאשם 3 להזדהות אך הנאים סירב, החיל להימלט מהמקום ונעצר לאחר מרדף. הנאים 1 ו-2 נגשו אל השוטר העוצר, דרשו לשחרר את הנאים 3 ואחד מהם אף דחף את השוטר. בעת שהשוטר הכנס את הנאים 3 לנידת, חסם הנאים 2 את דרכו. בהמשך, הפריע הנאים 1 לשוטר לעזר את הנאים 2 ו-3 וסירב להנחיית שוטר אחר שלא להפריע. הנאים 3, אשר היה איזוק וישב בניידת, ברוח ממנה עד שנעצר לאחר מרדף.

2. בהתאם להסכמה הצדדים, התקבלו תскиורי שירות המבחן לגבי הנאים 1 ו-2.

לגביו הנאים 1, פירט שירות המבחן את נסיבותו האישיות, מצב כלכלי משפחתי מורכב וכן את עבודתו כמנופאי. הנאים עבר תאונה אשר גרמה לכ Abrams כרוניים בעקבותיהם סבל אף מבעיות נפשיות והשתמש על רקע זה בסמים מסווג

קנאביס. במסגרת הקשר עם שירות המבחן מסר הנאשם בדיקות שtan אשר נמצאו נקיות לאור תקופה, לאחר שתחילת נמצאו שרידי סם באחת מהן. שירות המבחן התרשם מנאשם בעל מאפייני אישיות בלתי בשלים, המתקשה לוווסט את דחפיו התוקפניים במצב דחק וטסcole. לאחר בוחנת פרמטרים שונים, העיריך שירות המבחן רמת סיכון ביןונית להتانנות אלימה ומידת חומרה ביןונית של תוצאות אותה אלימות. בעקבות זאת, שולב הנאשם 1 בקבוצה טיפולית שנועדה לטפל בדפוסיו האלימים, השתלב היטב בקבוצה והבע רצון לשוב ולהשתלב בה לאחר שפעילותה הופסקה בשל משבר הקורונה (הנאשם נטל חלק בקבוצה החל מחודש דצמבר 2019 ועד הפסקתה באמצעות חדש מרץ 2020, אך המשיך לשמר על קשר עם שירות המבחן). שירות המבחן העיריך הפקחה במסוכנות הנאשם לאור שיובו בקבוצה הטיפולית, והמליץ לאפשר לנאשם להתميد בהליך הטיפולי כאשר ריצוי מסר בעבודות שירות עלול לקטוע הליך זה. לאור האמור לעיל, חששו של הנאשם כי עבודתו כמנופאי תיגע ככל שיורשע וכן פגעה בדיםיו העצמיים ככל שתוותר הרשותה, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשותה, הטלת צו מב奸 למשך שנה ושל"ז בהיקף של 200 שעות.

לגביו הנאשם 2, תיאר שירות המבחן קשיים שונים שחווה בנסיבות ובהתאם לכך מוצאו, צורך בסיווע לפרנסת המשפחה מגיל צעיר, גירושו הוריו בעת שהיה בן 17 ופטירת אביו על רקע התמכרות לאלכוהול בעת שהנאשם היה בן 27. שירות המבחן ציין כי הנאשם 2 קיבל אחריות חלקית לביצוע העבירה והתקשה לבטא אמפתיה כלפי המתלוונים. הנאשם תיאר כי התקשה לווסט את עסוקו ופועל באליםות כלפי המתלוונים נוכח מוצאם, זאת על רקע פיגועים שהתרחשו בארץ באותה תקופה. שירות המבחן ציין כי במצב דחק עלול הנאשם לפעול בדריכים בלתי מוסותות, וכן כי בנגד להצהרכו שהשתמש בעבר בסמים וכיום נמנע מכך, מסר הנאשם 2 תחילה רק שני בדיקות שtan מתוך חמיש, אשר אחת מהן נמצאה עם שרידי סם. יחד עם זאת, נתן שירות המבחן משקל ליחסו של הנאשם לתפקידיו המשפחתיים וה תעסוקתיים והעיריך סיכון נמוך להישנות עבריות. הנאשם 2 המשיך לעמוד בקשר עם שירות המבחן, ומסר שלוש בדיקות שtan נוספת אשר אחת מהן נמצאה עם שרידי סם, אף שהנאשם שב והכחיש כי הוא משתמש בסמים. שירות המבחן העיריך כי נוכח היעדר דפוסי אלימות, התמכרות או עבריות מושרים, קבלת אחריות וכן הבדיקה הנקיות הנאשם 2 אינו זקוק לטיפול. הנאשם 2 הציג לפני שירות המבחן מכתב מעטיקו ממנה עולה שהרשותה פלילית תגעו ביכולתו להמשיך ולהעסיקו בתפקיד בו הוא מועסק כעוזר בטיחות למנהל עסקה. לפיכך, הומלץ לבטל את הרשותה הנאשם 2 ולהטיל עליו של"ז בהיקף של 200 שעות וחויב במסירות בדיקות שtan לאיתור שרידי סם.

.3. הממונה על עבודות השירות מצא את הנאים 1 ו-2 מתאימים לביצוע עבודות שירות.

תמצית טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו כי המעשה אותו ביצעו הנאים הוא אלים, חמור ומכוער, כאשר נטלו חלק בתקיפת קטינים אשר ביקשו לנகוט באזרחות טובה, זאת תוך קריאות פוגעניות ומשפילות. ב"כ המאשימה ציין את הנטיות המחרירות שבუברית הפרעה לשוטר, כאשר נאשם 3 נמלט מהניותתו בעודו אזוק. מעשי הנאים פגעו בערכיהם של בטחון אישי, שלמות נפש ואף תחושת השיכות של המתלוונים.

בהתייחסו לנאשם 1, טען ב"כ המאשימה כי לפי הتفسירים שהתקבלו נראה שהנאשם הביע נוכנות להשתלב בהליך טיפול, הליך שנקטע בשל התפרצות הקורונה, וזאת למורות שתחילת החסир מפגשים ולא היה מוכן להליך טיפול.

לגביו הتفسירים שהתייחסו לנאשם 2, טען ב"כ המאשימה כי לא ניתן למצוא כל הבעת אמפתיה מצד הנאשם כלפי עמוד 2

המתלוננים או הבעת חריטה, וכן היפנה לשוני בין הتسקיר הראשון בו דובר על קבלת אחריות חלקית לשני בו הנאשם קיבל אחריות וזאת ללא כל הליך טיפול. בנוסף, ציין את הבעיות שהועלו לגבי בדיקות שתן שמסר הנאשם 2.

ביחס להמלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאים 1 ו-2, טען ב"כ המאשימה כי הנאשם 1 לא הציג כל ראייה התומכת בטיעונו ואילו לגבי המכתב ממעסיקו של הנאשם 2, אשר פירט פגעה בשל הרשעה, טען ב"כ המאשימה שבتسקיר הראשון לא הייתה כל התייחסות למכתב המעסיק לקושי בהרשעתו או פגעה שתגרם לו.

בהתחשב בכל האמור, עתר ב"כ המאשימה לקביעת מתחם ענישה הנע בין שמוונה חדש מסר שייחזו בעבודות שירות ועד ל-24 חדש מסר בפועל, וטען כי יש למקם את הנאשם 1 ו-2 בתחום המתחם ולהטיל עליהם אף פיצוי ממשמעותי למתלוננים.

לטענת ב"כ המאשימה, עניינו של הנאשם 3 שונה מעניינם של שני הנאים האחרים. בטיעונו הפנה לעברו הפלילי של הנאשם 3 ולמاسر על תנאי שהושת עליו במסגרת הרשעתו الأخيرة. ב"כ המאשימה ביקש להשיט על הנאשם 3 שנות מאסר, לצד הפעלת המאסר המותנה במצבבר, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

ב"כ המאשימה צירף פסיקה לבסיס את עמדתו.

5. ב"כ הנאשם 1 הינה בדרך שעבר הנאשם מАЗ האירוע נשוא כתוב האישום, אשר פורטה בתסקיר שירות המבחן. הנאשם שולב בקבוצה לטיפול באלים ובדחפים אלימים ואף שהקבוצה נקטעה עקב משבר הקורונה, שמר על קשר רציף עם שירות המבחן. הנאשם 1 מסר מספר בדיקות שכן נקיות מסוימים וחurf מצבו הכלכלי המורכב ונסיבות חייו הקשות, הצליח לשמור על רצף תעסוקתי בעבודתו כמנופאי. עוד הוסיף, כי הרשעה בעבירה פלילית עלולה לגרום למקום עבודתו הנוכחי של הנאשם כמנופאי ואף להוות מכשול בעתיד במצב בו מעסיק יבקש ממנו תעודת יושר. لكن, לאחר שהפנה אף לגילו הצעיר של הנאשם 1 ולעברו הנקי, עתר להימנע מהרשעת הנאשם כפי שהמליץ שירות המבחן. בנוסף, צירף פסיקה לתמוך את טענותיו.

ב"כ הנאשם 2 טען כי יש לסייע על שירות המבחן ולקבל את המלצה. לשם כך היפנה לחלקם בתסקרים מהם עולה חריטת הנאשם, אכזבה מעצמו ונוכנות לפצוט את המתלוננים. מדובר בנאים שזווי הסתמכותו היחידה, אירוע נקודתי בחיי אדם שלא היה קשור לאלים. לפיכך, טען כי אין לראות באירוע בודד זה שהתרחש לפני חמיש שנים, ככזה שכחחים את חי הנאשם בהרשעה פלילית. ב"כ הנאשם 2 הציג במהלך טיעונו לעונש צילום של מכתב מחברת כוח אדם ולפיו הרשעה פלילית תפגע ביכולת החברה להעסיק את הנאשם בתפקיד בו הוא מועסק כעוזר בטיחות למנהל העבודה. עוד הוסיף, כי כל מעסיק יבקש לקבל מהמעורב את העותת יושר אותה לא יוכל לקבל ככל שהרשעתו לא תבוטל. לפיכך, שב"כ הנאשם 2 ועתר לאמץ את המלצה שירות המבחן. בהמשך, צירף פסיקה לתמוך את טעונו.

ב"כ הנאשם 3 טענה כי הנאשם הודה וחסך בזמן שיפוטי ובעדותם של המתלוננים הקטינים. כמו כן, הפניה לכך שהליך של הנאשם באירוע זהה לחלקם של נאים 1 ו-2 וכן ביקשה לגרוז עונש זהה לכלם וזאת על אף עבורי הפלילי של הנאשם והעובדת כי ריצה מאסר אחורי סורגי ובריח ממנו שוחרר לאחרונה. ב"כ הנאשם 3 הפניה לחילוף הזמן מהאירוע ולהתמכחות ההליך. עוד הוסיף, כי הנאשם צריך לשלם פיצויים אשר נגזרו עליו בגין תיק אחר וכן עתירה לעונש שירותה בעבודות שירות על מנת לאפשר לנאים לעבוד ולשלם את הפיצוי. בנוסף, צינה כי מאסר על תנאי אותו

מבקש ב"כ המשימה להפעיל, אינו חל במקרה זה, שכן העבירה בוצעה מספר ימים לאחר שניתן פסק דין בערעור ובו בית המשפט המחויז הקל והמיר את המאסר שהושת על הנאשם בבית משפט שלום לעבודות שירות. מאחר והנאשם טרם החל ביצוע עבודות השירות בזמן ביצוע העבירה ולאחר ניסוח תחילת תקופת המאסר המותנה, סעיף 52(ג) לחוק אינו חל. ב"כ הנאשם 3 הפנתה לפסיקה על מנת לבסס טיעוניה.

הנאשם 1 מסר כי האירוע קרה בעקבות שתיית אלכוהול. בתחילת התקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן בעקבות התאונת שעבר והכאבים החזקים שחש אחרת, אך כיום שומר על קשר רציף עם שירות המבחן במהלךו עבר שניי ושיקום. עוד ציין כי ביום בהם אינו עובד הוא מתנדב בהסעות חול'י סרטן וקשיים.

הנאשם 2 הביע חרטה על המקרה.

הנאשם 3 הביע חרטה על המקרה, והוסיף כי לאחר המאסר הארוך אותו ריצה הוא מוכן לעשות הכל על מנת שלא לשוב לכלא.

דין והכרעה

אי הרשעה

6. בחינת סוגית ביטול הרשעה פלילתית, קודמת לבחינות העונשה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (reau"פ 19/2327 גוז מרסלו אדוארדו נ' מדינת ישראל פסקאות 8 ו-11 (19.5.2019)). סוגיה זו יש לבחוןטרם התייחסות למתחזה של קביעה מתוך עונש ההולם, ואינה כרוכה בו. כך, לדוגמה, הנسبות הנבחנות בעת קביעת מתחם העונש ההולם איןן מתייחסות לנטיותיו האישיות של הנאשם, לעומת זאת הצורך בבחינותן בעת דין בסוגיית אי הרשעה.

סדר הדין מחייב את הרשות מי שנמצא כי ביצע עבירה פלילתית. סטייה מכללה זה והימנעות מהרשעה, תעשה בזמן ובמשורה, כ"חריג שבחריגים", אך "במקרים יוצאי דופן" (עו"פ 12/8528 אלין ציפורה נ' מדינת ישראל (3.3.2013)).

בית המשפט העליון שב וקבע, כי יש לבחון את סוגית אי הרשעה בהתאם להלכת כתוב (עו"פ 96/2083 תמר כתוב נ' מדינת ישראל פ"ד נ"ב (3) 337 (1997)), לפיה נדרשים שני תנאים מצטברים: סוג עבירה המאפשר לוותר על הרשעה וכן פגיעה חמורה בשיקום הנאשם עצם הרשעתו. הлик זה יוחד לMKrim חריגים יוצאי דופן, בהם קיימים חוסר פרופורציה קיצוני בין עוצמת פגיעה הרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית כתוצאה מהרשעה. בנוסף, נקבע כי על הנאשם לבסס בריאות את טענותו לפגיעה קשה ו konkretitit בסיכון שיקומו (reau"פ 19/1240 עופר לוי נ' מדינת ישראל פסקה 8 (24.03.2019) והאסמכתאות המפורטות שם, (להלן: "ענין לוי").

לצד הדרישה להציג ראיות שיבשו את הפגיעה בנאשם, קיימת השפעה לחומרת העבירה ונסיבותיה, על מידת הנטל המוטל על כתפיו להוכיח את עצמת הפגיעה בו, תוך קיומה של מעין מקבילות כוחות:

"חומרת העבירה ונסיבות ביצועה הן שיקול שналך בחשבון באיזו שכבעה ההחלטה לבחינת שאלת ההימנעות מהרשעה בפליליים, בין האינטרס הציבורי

שבהרשעה לبين נסיבותיו הפרטניות של הנאשם והנזק שייגרם לו כתוצאה מן הרשעה. ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמור, כך פוחת האינטנס ציבורי שבhareshua. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנTEL המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן הרשעה בתנאי לאי הרשותו בדיון".

(רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי פסקה 39 (10.09.2013)).

7. המקרה הנדון עוסק בעבירות אלימות שאינה מציה ברף נמור של עבירות האלים: מדובר בשלושה נאים אשר חבירו לתקוף בצוותא שני קטינים, אך בשל פניות הקטינים אליהם על מנת שיחדלו מלהכות האחד את השני. אופי האלים אינו מבוטל: הנאים תקפו בצוותא את הקטינים בכך שדחפו אותם, היכו בהם במקות אגרוף, משכו אותם ובעטו בהם. הנאים או אחד מהם אף היכו באוזנה של הקטינה אשר נפלה ארضا וכן היפלו הנאים את הקטין שניסה לגונן עליה, תוך בעיות בו וצעקות "ערבים מסרחים". בהמשך, הפריעו הנאים לשוטרים במילוי תפקידם באופן המפורט בעובדות כתוב האישום המתוקן.

בנסיבות אלה, מדובר באירוע של אלימות מתמשכת אשר חומרתו מגעת מעבר לעצם האלים הפיזית בה נקטו הנאים: אלימות על רקע של מה בכר, כלפי קטינים, תוך חבירה בצוותא והטחת קריאות געניות כלפי קורבנות העבירה, כל זאת לאחר שהקטינים הפגינו מעשה של אזרחות טובה וקרוואו לשני מהאים לחודל מלתקוף את השלישי. יש לציין עוד בהקשר לסוג העבירה, כי בכלל, עבירות אלימות אינן מסווג העבירות המתאימות להימנעות מהרשעה, זאת נוכח אופי העבירה, נפוצותה, העריכים המוגנים העומדים בבסיסה והנסיבות הטמונה בה (רע"פ 3589/14 לוזן נ' מדינת ישראל (10.6.2014); רע"פ 6756/14 בן חמו נ' מדינת ישראל (15.1.2015), שני מקרים העוסקים באלים שחומרתה פחותה מהאלימות הנדון).

עjon בפסקין הדיון שהוצעו על ידי ב"כ הנאשם 2 מעלה כי בכלל מדובר בערכאת בית משפט השלום, ובמקרה היחיד מבין פסקי דין אלה בהם המאשימה ערערה על סיום ההליך ללא הרשותה - התקבל הערעור בבית המשפט המחוזי (ת"פ 17-09-09 54332-09-17 מדינת ישראל נ' יוחאי כהן (19.03.18)), אשר הסתיים בהרשעה בע"פ 7446-05-18 (20.09.18). עjon בפסקין הדיון שהוגשו על ידי ב"כ הנאשם 1 מעלה כי בכלל מדובר באירוע ההרשעה של "בגירים צעירים" אשר להם נסיבות אישיות מיוחדות, כל מקרה לגופו, בגין בניי המשפט נמנעו מהרשעותם. בחלק מהמקרים הנאים כלל לא הורשו בעבירות אלימות (ע"פ 4466/13 פורטל נ' מדינת ישראל (22.5.2014); עפ"ג 14167-10-15 אלמנאו נ' מדינת ישראל (6.2.2016)), ובחלקו דובר בעבירות אלימות ברף הנמור של העבירה (ת"פ 24/14 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה ד (19.7.2015), כאשר במסגרת ע"פ 51586-05-15 מדינת ישראל נ' פוינטרא ואח', פסקה 33 (27.1.2016), בית המשפט המחוזי אף ציין כי ככל שהמקרה היה עומד בפניו כערוכה דיןית, היה מקום להרשעה ולעונש מוחשי יותר, אך נמנע מהתערבות בשל נסיבות "חוויות והלכה בדבר אי הטעבות ערכאת ערעור".

אין ספק כי אופי העבירה בנסיבות, מקרים אינטנס ציבורי ממשי ובעל משקל בהרשעת הנאים. לפיכך, אף שיתכן כי בנסיבות מסוימות, חריגות ביותר ויצאות דופן, בהתאם להלכה בסוגיה זו, ניתן היה לבחון אפשרות לסיום ההליך ללא הרשותה בסוג עבירה זה, הרי שבוואדי במקרה הנדון מידת האינטנס ציבורי אינה מאפשרת להוריד מידת הנTEL המוטל על כתפי כל אחד מהאים להוכחה "פגיעה קשה וקונקרטיבית בסיכוי שיקומו"

ולבוס אותה באמצעות ראיות (ענן לוי, שם).

8. הוכחת הפגיעה בנאים עצמם בעצם הרשותם, היא נטל הקים עליהם להוכיח כי הרשותם תגרום להם לנזק קונקרטי וממשי לעתידם, ולענין זה אין להסתפק בתרחישים תאורטיים שאין לדעת אם יתמשו בעתיד (רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.1.2015); רע"פ 9118/12 פריגן נ' מדינת ישראל (1.1.2013)).

ב"כ הנאים 1 ו-2 טוענו כי הרשותה בפלילים עתידה לפגוע בעיסוקם, כאשר יתרן ויתבקשו בעתיד להציג תעוזות ישר. מדובר בטענה כללית, תאורטית, הנכונה לגבי כל נאש ונאש בעירה פלילית. ב"כ הנאים 1 הוסיף כי הרשותה תיפגע בדיםוי העצמי וכן בעבודתו כמנופאי. הפגיעה בדיםוי העצמי כתוצאה מהרשות צינה על ידי שירות המבחן כהתרשומות קצין המבחן, ללא הנמקות וביסוס נוסף, ובוודאי שלא צוין ולא פורט משקל חריג ומשמעותי שיש לתת לסוגיה זו. אשר פגעה בעבודתו של הנאים 1, לא הוצגה כל ראייה למעט חשש אותו הביע הנאים 1 בפני שירות המבחן. בהקשר זה, בבחינת מעלה מהצורך, אפנה לעיסוק כמנופאי של נאש על אף שהוגדר כבעל "עבר פלילי מכבד" בגין עבירות אלימות (רע"פ 4107/06 פלוני נ' מדינת ישראל (30.05.06)).

ב"כ הנאים 2 הציג מסמך מחברת כוח אדם בו נטען כי הרשותה תפגעVIC הלקוחה להמשיך להעסקו כעוזר בטיחות למנהלו העבודה, אולם לא ברור מהמסמך מהי ההנחה לאמור בו והאם מדובר בחומר יכולת להעסקו. לא ברור האם הדבר קשור בניהלי אותה חברת כח אדם מסוימת ביחס לכל מושך על ידם או שמדובר באופןי בעבודתו של הנאים 2 ובמקרים. בית המשפט העלון שב על כך שיש להצביע על "פגיעה חמורה" בשיקום הנאים וכי אין די ב"פגיעה", דוגמת מקרה בו מדובר היה בכבייש שיביע עבירות אלימות ונקבע כי ככל שלא ימשיך לעבוד במצבות קבועות והצלחה הרי שהכחשתו המקצועית תאפשר לו להשתלב במקום העבודה אחר, ולפיכך אין מדובר ב"פגיעה חמורה" בו (רע"פ 1931/15 אדריאן מoisekoff נ' מדינת ישראל פסקה 8 (26.03.15)). למעשה, ככל לא הוכחה פגעה אפשרית כלשהיVIC ביכולת הנאים 2 לעסוק בתחום הבניה בתפקיד שאינו "עוזר בטיחות למנהלו העבודה".

מסמך נוסף שהציג ב"כ הנאים 2, הוא טופס בקשה לקבלת אישור שירותי משרד העבודה והרווחה, בהתאם לתקנות ארגון הפיקוח על העבודה (מונונים על הבטיחות), התשנ"ו - 1996 (להלן: "**תקנות ארגון הפיקוח על העבודה**"). במסמך זה מתבקש המבחן להסביר לרשותו רישומו הפלילי ממשטרת ישראל לאגף הפיקוח על העבודה משרד התעשייה. ב"כ הנאים 2 ביקש המבחן כי גילויו של הרשותה על ידי הגוף המפקח על העבודה תביא לדחית בקשה לאישור שירותי משרד העבודה והרווחה או לחידוש אישור שכזה. עיוון בתקנות ארגון הפיקוח על העבודה, מעלה כי אין בהרשותה פלילתית להביא לביטול מינוי מפקח עבודה, אלא מדובר באחת הנسبות בהן רשאי מפקח עבודה אזורי להפעיל שיקול דעת ולהתנגד למינוי פלוני לממונה על הבטיחות, זאת אם יש בהרשותה כדי למנוע ממנו למלא תפקידו באופן ראי (סעיף 7(א)(5) לתקנות ארגון הפיקוח על העבודה). בנוסף, החלטה מעין זו נתונה לשיקול דעת נוסף בסוגרת של עירר בפני ועדת ערר (סעיף 9 לתקנות ארגון הפיקוח על העבודה).

בהתחשב בחשיבותו שמצוות הגורם המוסמך לקבלת עדכון לגבי רישום פלילי של מגיש בקשה, לשם הפעלת שיקול דעתו בהתאם לנטיותיו של המקרה המסוים המובא בפניו וסוג הרשותה הרלוונטי, אני מוצא כי אין לפעול בדרך שתימנע מאותו גורם מוסמך מידע זה. במקרים בהם נמצא כי הרשותה עלולה להשפיע על השירות של נאש לעסוק במקצוע מסוים, נקבע שמן הראי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים:

"הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משגנאה כי אדם ביצע עבירה"

פלילית שעלולה להשפיע על השירותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראיי כי הדבר

"יבחן על ידי gorimers המתאימים"

(רע"פ 5018/18 בזגלו נ' מדינת ישראל פסקה 9 (21.10.2018). ראו עוד לעניין זה רע"פ 1746/18 פלהיימר נ' מדינת ישראל (26.4.2018)).

עוד נקבע, כי ככל שמדובר בהשפעה על כשירות לעסוק במקצוע מסוים, הרי שראיי כי שיקול הדעת יותר בידי גורמי הרישוי:

"משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילתית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים הטען רישי, מן הראיי כי הדבר יהיה גלו בפני גורמי הרישוי המוסמכים בעניין"
(ענין לוי, שם).

בנסיבות כוללות אלה, לא שוכנעתי כי יגרמו לנאים 1 ו-2 נזק קונקרטי ופגיעה חמורה לשיקומם כתוצאה מהרשעתם, ובוודאי שאין מדובר בזגלה בו קיימ "חומר פרופורצייה קיזוני" בין עצמת פגיעה ההרשעה בנאים לבין התוצאה הציבורית כתוצאה מההרשעה נוכח סוג העבירה ונשיבותה.

לפיכך, הבקשה לביטול הרשעתם נדחתת.

מתחם העניינה

9. אדם הפוגע פיזית באחר, פוגע בזכות כל אדם לשלמות גופו, לביטחון אישי, לאוטונומיה הגוף ולשלמות הנפש. אלימות מותירה לא פעם צלקות נפשיות קשות מלאה הגוף. יש לראות חומרה יתרה בעבירות אלימות המבוצעות כנגד קורבן עבירה על ידי מספר אנשים בצוותא, הן בשל פוטנציאל הנזק, הקושי להtagונן והן בשל השפעה נפשית אפשרית של תקיפה מסווג זה.

בתי המשפט עמדו לא פעם על חומרתן של עבירות אלימות, ועל תפקידם של בתיהם המשפט בענישה הרואיה:

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתייר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפיטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגונינה, אם בתוך המשפחה ואם מחוץ לה, אם בקרבת בני נוער ואם בקרבת מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבعرو מן היסודות. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראיי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתיהם המשפט להשיית עליהם עונשי מאסר אחורי סורגי ובריח"

(ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 (10.11.2009)).

יחד עם זאת, הפסיכה הנהוגת בעבירות אלימות מצבה רמות ענישה שונות במקרים שונים, זאת בהתאם לנسبות המקירה ולנסיבות של מבצע העבירה. עבירות האלימות משקפות מנגד רחב יותר של נסיבות המביא לפסיקה נרחבת בהתאם. לפיכך, יש לתת משקל משמעותי לנسبות המשתנות של המקירה בעת קביעת מתחם

הענישה (ע"פ 13/1323 רך חסן נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-8(5.6.13)).

10. בחינת המקירה הנדון מלמדת על אלימות קשה הפגעת בצוותם של עריקים המוגנים. מדובר בשני קורבנות קטינים אשר הותקפו על ידי הנאים, ללא כל התגרות מוקדמת מצדם. השניים עברו במקום והבחינו בנאים מכים האחד את השני, וכאשר צעקו להם לחדר - הותקפו על ידי הנאים בצוותא בדרך של מהלומות אגרופים, בעיות, דחיפות ומשיכות. הקטינה נפלה ארוכה כתוצאה מתקיפתה, ואילו אחיה הקטן אשר ניסה לגונן עליה הופל ארוכה אף הוא. הנאים לא הסתפקו בכך, ובטעו בקטין תוך צעקות "ערבים מסריחים". בהמשך, הcessilo הנאים את השוטרים במילוי תפקידם, כמפורט בעובדות כתוב האישום המתוקן, ובכך פגעו ביכולת השוטרים למלא את תפקידם בשמירה על בטחון הציבור והסדר הציבורי, נתנו נסף בו יש להתחשב בעת קביעת מתחם הענישה. אמנם, כתוצאה מאלימות הנאים לא נגרמה לקטינים חבלה פיזית, אולם חומרת המקירה נובעת מכך שמדובר באירוע מתמשך, אלימות שבוצעה בצוותא, כלפי קטינים, אלימות חסרת כל פשר, אלימות לשם אלימות, שלוותה בקריאות גזעניות כלפי קורבנות העבירה.

כפי שנקבע בענין אחר בו תקפו שניים עバー אורח ברחוב:

"...**עבירות תקיפת הזולות ברחובות של עיר ראיות להחמת ענישה כלכל, וככל שיבורר כי הן נבערות בעיקר על-ידי צעירים, יהא רף הענישה מחמיר גם לגבי צעירים**"

(ר"פ 8566/13 טקצ'נקו נ' מדינת ישראל, פסקה ז' בפסק דין של כב' השופט כתוארו אז) רובינשטיין (1.2.2015) (להלן: "**ענין טקצ'נקו**").

11. ניתן ללמידה על מגמת הפסיקה מאירועים של תקיפה בצוותא, במקרים בהם נקבעו מתחמי ענישה הנעים החל ממספר חודשים שירצו בעבודות שירות ועד למאסרים בפועל (ראו **ענין טקצ'נקו**; ר"פ 310/18 אשורוב נ' מדינת ישראל (11.2.2018); ר"פ 7592/14 אשורי שמעוני נ' מדינת ישראל (11.11.2014)). אכן, באופןם מקרים נגרמו חבלות מסוימות, ואולם קשה לתת משקל משמעותי לשמעותם לעובדה שבמקירה הנדון לא נגרמו חבלות לקורבנות העבירה, זאת בהתחשב באופי האלימות המתמשכת בצוותא. אין ספק שבנסיבות אלה יש לתת משקל משמעותי שצפוי היה להיגרם כתוצאה מביצוע עבירה זו. עוד יש להזכיר, כי מדיניות הפסיקה מהווה אך אחד השיקולים בעת קביעת מתחם הענישה, ו"**אין בה ממש תחליף הולם להגדלת המתחם עצמו**" (ע"פ 4815/13 מדינת ישראל נ' אלעוקבי, פסקה 12(1.1.14)).

12. לנוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשים שירצו בעבודות שירות ועד 12 חודשים מאסר בפועל, זאת לצד ענישה נלווה של מאסר מותנה ופיזıcı.

העונש המתאים

13. ב"כ הנאים 1 ו-2 עתרו לענישה שיקומית תוך סטייה ממתחם הענישה משיקולי שיקום עד כדי אי הרשותם, ואילו ב"כ נאים 3 טענה כי יש להטיל ענישה שוויונית בין הנאים.

לאחר דחיתת הבקשה לביטול הרשות הנאים 1 ו-2, יש לבחון האם יש מקום לסתות לקולא בעניינים מתחם העינהה בשל שיקולי שיקום. למול חומרת העבירות שביצעו הנאים, האינטראס הציבורי בהרעתה והצורך להעביר מסר מוחשי ובورو כנגד מבצעי עבירות מסווג זה, יש לשקל את האינטראס האישי של הנאים ואת האינטראס הציבורי בשיקומם. לפיך, קבע המחוקק את סמכותו של בית המשפט לסתות לקולא מתחם העינהה ככל שמצוין כי הנאשם השתקם או כי יש סיכון של ממש שישתקם. יחד עם זאת, יש לדגש את עקרון ההלים בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש ומידתו, זאת כעקרון העינהה המנחה. כך, גם במקרים בו קיון סיכון שיקום ממשי, אין בכך לבטל את שיקול ההלימה המוסף "לדור לצד שיקולי השיקום" (ע"פ 671/19 דוד חיים אבטבול נ' מדינת ישראל פסקה 11 (7.10.19)).

14. הנאים 1 ו-2, בני 30, נעדרי עבר פלילי. תחילתה אתייחס לנאים 2. לאחר שרות המבחן ציין כי קיבל אחריות חלקית בלבד לביצוע העבירה והתקשה לבטא אמפתיה כלפי המתлонנים, נקבע כי במצב דחק עלול הנאשם 2 לפעול בדרכים בלתי מוסТОת. בנוסף, בגין להצהרתו שהשתמש בעבר בסמים וכיום נמנע מכך, מסר הנאשם 2 בדיקות שตน חלקיות אשר בשתיים מהן נמצאו שרידי סם. בנסיבות אלה, קשה לקבל את הערכת שירות המבחן בתסקיר המסכם כי לאור תפוקידי המשפחתיים והתעסוקתיים של הנאשם 2 קיימں סיכון נמוך להישנות עבירה. מספר נתונים עומדים בסתריה לקביעת שירות המבחן כי הנאשם 2 אינו זקוק לטיפול וכן להערכתה לגבי סיכון נמוך הנשקי מפניו: התנהלותו האלימה באירוע, אותה הסביר��ושי בויסותם עשו לנוכח מוצאם של הקטינים בתקופת פיגועים במדינה; הקושי בביטחון אמפתיה למתлонנים אף יומם; התרומות שירות המבחן מפעולה בדרכים בלתי מוסТОת במצב דחק; שימוש בסמים במהלך הקשר עם שירות המבחן; טענה חוזרת בפניו של שירות המבחן כי אינו משתמש בסמים זאת על אף התוצאות החשובות. בהתחשב מכלול נתונים אלה, לא ניתן לקבוע כי הנאשם 2 השתקם או כי קיימים, בשלב זה, סיכון של ממש לשיקומו.

לעומתו, עבר הנאשם 1 הליך טיפול מותאם. בתחילת הקשר עם שירות המבחן, אבחן הנאשם 1 כבעל מאפייני אישיות בלתי בשלים, המתקשה לוויסות את דחפיו התקופניים במצב דחק ותסכול, והעריך רמת סיכון בינויה לתנהגות אלימה ומידת חומרה בינויה של תוכאותו אותה אלימות. בעקבות כך, שולב הנאשם 1 במשך מספר חודשים בקבוצה טיפולית שנועדה לטפל בדףו האלימים ושרmr על הקשר עם שירות המבחן. לאור ההליך הטיפולי, המוטיבציה להמשיך בו וכן שמירותו של הנאשם 1 על מסגרת תעסוקתית, העיריך שירות המבחן הפקחתה במסוכנותו של הנאשם. עוד יש לציין את קבלת האחריות על המיחסו לו, את הבעת החרטה מצידו ואת העובדה שמאז האירוע לא נפתחו כנגדו תיקים חדשים. מכאן, ניתן לקבוע בעניינו כי קיימים סיכון של ממש לשיקומו. שבתי ובחנתי את נסיבותו האישיות של הנאשם 1, את הערכת שירות המבחן ואת סיכון שיקומו למול המעשים המיחסים לו. חומרת המעשים במקרה זה, אופי האלימות הסתמית ברוחבها של עיר, כיעורם המוסרי של המעשים תוך קריאות גזעניות כלפי הקטינים, והצורך הציבורי בהרעתה הרבים - כל אלה מבססים את משקלו של עקרון ההלימה כגובה במקרה זה על משקל שיקומו של הנאשם. לפיך, אני מוצא כי יש מקום בהחלטת למת משקל לשיקומו של הנאשם 1 אך זאת במסגרת מתחם העינהה שנקבע ולא מעבר לכך.

15. הנאשם 3, בן 29, לחובתו 4 הרשות קודמות בעבירות אלימות, רכוש, סמים והפרת הוראה חוקית, שתים מהן לאחר ביצוע העבירות במקרה זה. בעניינו של הנאשם 3 לא התבקש תסוקיר שירות המבחן, שכן שהיה בין כתלי הכלא במהלך ניהולו ההליך, והשתחרר ממאסר ממושך כשבוע בטרם נשמעו טיעונים לעונש. אמנם, הנאשם 3 קיבל אחריות על מעשיו והודה בהם, אולם הרשות קודמות מעידות כי אין מדובר בمعدה שאינה מאפיינת את אורחותו. ב"כ הנאשם 3 טענה כי יש לגזר גזירה שווה בין כל הנאים, אולם עקרון אחידות העינהה הוא "שיקול

אחד במלול השיקולים שיש לאזם במטרה להגשים את תכלית הענישה. עיקרון איחידות הענישה אינו מחייב את בית המשפט לגורע עונשים לפי שוויון אריתמטי, מקום שנסיבות ושיקולים נוספים מטימים את הcpf לעבר הבדיקה בין עונשים במקרים דומים זה לזה" (ע"פ 16/207 פלוני נ' מדינת ישראל (15.10.2017).

במקרה זה, נסיבותיהם האישיות של הנאים שונות בתכלית ומחייבות קביעת ענישה שונה בגדרי מתחם הענישה: החל מהנאשם 1 אשר עבר הליך טיפול בדףו הבלתי ידוע, דרך הנאשם 2 אשר היה בקשר עם שירות המבחן אך לא עבר הליך טיפול ואף התגלו בעיות שונות במסגרת הקשר עם השירות המבחן, ועד לנאשם 3 אשר בשונה מהנאשים 1 ו-2 אין זו הסביבות הראשונה או האחרונה עם החוק.

16. ב"כ המאשימה טען כי יש להורות על הפעלת מאסר על תנאי שהוטל על נאשם 3 במסגרת ת"פ 43972-07-11. גזר הדין באותו תיק ניתן ביום 3.09.14, והוטלו בו מאסר בפועל וכן מאסר מוותנה שיחול מיום שחרורו של הנאשם 3. לבקשת ב"כ הנאשם, הורה בית המשפט על עיכוב ביצוע עונש המאסר לשם הגשת ערעור, אך לא קבע בהחלטתו כל ערבויות.

לאחר שנשמעו הערעור במסגרת עפ"ג(ת"א) 14-10-18001, נקבע כי עונש המאסר בפועל יומר למאסר שירוצה בעבודות שירות, זאת בהחלטה מיום 15.12.2015. הנאשם 3 ביצע את העבירה באירוע הנוכחי ביום 15.6.2015, ובטרם החל בראיציו עבודות השירות.

בנסיבות כוללות אלה, כאשר תחילת תקופת המאסר מוותנה נקבעה לסיום ריצוי המאסר, וה מקרה אינו עומד באף אחת מהחלופות של תקופת תנאי סטטוטורית הקבועות בהוראת סעיף 52(ג) לחוק העונשין, המאסר מוותנה אינו חל במקרה זה (בבהתאם למליה מהצורך, אפנה לעפ"פ 7510/00 **מנוקל נ' מדינת ישראל**, פסקאות 11-12 בפסק דין של כב' השופטת (כתוארה אז) בינייש, פ"ד נו(4) 258, 273-276 (2002); רע"פ 13/6378 **דדכה נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (28.10.2013)).

17. לאחר שבדקתי את מכלול הנסיבות, תוך מתן משקל להודאת הנאים במיוחס להם, אני מוצא כי יש מקום את הנאים 1 ו-2 ברף נמוך של מתחם הענישה, ואילו את נאשם 3 באמצעות. בהתחשב בשוני בין הנאים 1 ו-2 במסגרת הקשר הרפואי עם שירות המבחן, לרבות השימוש של הנאשם 2 בסמים ותגובהו לממצאים, כפי שפורט לעיל בהרחבה, אני מוצא כי יש להקל עם הנאשם 1 ביחס לעונש שיטול על הנאשם 2.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

א. מאסר למשך חודשים אשר ירצה בעבודות שירות, זאת בהתאם לחוות דעת

המונה על עבודות השירות.

ב. מאסר למשך שישה חודשים אשר ירצה בעבודות שירות, זאת בהתאם לחוות דעת
אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר למשך שלושה חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים

מהיומם עבירות אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי לכל אחד מהמתלוננים בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 20.11.201.

נאשם 2:

א. מאסר למשך ארבעה חודשים אשר ירצה בעבודות שירות, זאת בהתאם

לחווית דעת הממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר למשך שישה חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים

מהיומם עבירות אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר למשך שלושה חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים

מהיומם עבירות אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי לכל אחד מהמתלוננים בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 20.11.201.

לגביו הנאשם 3, ינתן גזר דין לאחר קבלת חוות דעת ממונה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיומם.

ניתן היום, כ"א אלול תש"פ, 10 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.